

От Адриановград надолу често се виждаха кервани с камили, които бавно и спокойно пренасяха стоки между изток и запад. Елена забелязваше растения, които никога не бе виждала, ширни реки, каквито не подозираше, че съществуват. А когато приближиха морето, което започна отдалеч да се белее като тънка сребърна ивица, тя не откъсна вече взор от него.

Пред градските врати на Галипол ги очакваше Иоан Ватаци, с всичките си войводи и многобройни войски. Двамата императори се прегърнаха с искрено и сърдечно движение, като се целунаха три пъти тържествено по бузите. Ватаци се поклони пред царица Анна и прегърна малката си снаха. Елена стори дълбок поклон пред свекъра си и му целуна десница. Тогава Ватаци я дари с наниз от едри бисери, които майка ѝ веднага сложи на нежния детски врат. Беше решено свадбата да стане в лятната резиденция на Ватаци, която се нямаше в Лампсак, на отвъдния бряг. Там патриарх Герман щеше да венчае двамата невръстни младоженци, а Иоан Асен щеше да остане в Галипол, където ~~после~~ после патриархът с целия си клир щеше да дойде, за да посвети в патриаршеско достойнство търновския архиепископ Иоаким. Императорската галера се люлееше край брега, за да отведе младата невеста и свадбарите в Лампсак. Там императрица Ирина и младият Теодор очакваха с нетърпение момичето, което вече ставаше тяхна дъщеря и съпруга.

Настана мигът на раздялата. Чак сега Иоан Асен разбра какво бе извършил. Той жертвуваше детето си. Отделяше се завинаги от него. Даваше го като залог за едно приятелство, което никой не можеше да знае колко ще трае. Тъмните очи на момичето се изпълниха със сълзи. Напразно то се мъчеше да си припомни всички мъдри и хубави наставления, които старата царица Елена му бе дала на тръгване от Търнов. Малкото му сърце преля от мъка. Хълцания го задушиха. Иоан Асен подаде десница за прощална целувка. Зад леко замъгления му взор ясно се четеше скрабта и вълнението, което той се мъчеше да надвие.

— Ти отиваш вече в чужд^и дом, Елено. От сега вече император